

Till Stadsfiskalen

Det har förvärat mig att en person som jag som
inte är någon vän hvarken af brännvin eller andra
starkvaror, och ännu mindre af dåliga kvinnor. Det
har förvärat mig säger jag, att en sådan person likväl
gång efter annan gör återfall i eländet och kommer
tillbaka i fängelset. Det har förvärat mig så mycket
mer som jag under en lång följd af år med synner-
lig tillgifvenhet varit fastad vid personer som står
alldeles utom Tobiens uppigt och desutom varit en flitig
besökare på Frälsningsarmen och andra platser der Guds
barn förena sig i bön och sång. Hjelp har jag och under
svare ären brukat bedja till Gud och läsa min Bi-
bel, att på en förhoppning att omsider bli rennen för
det gode här i lifvet, men med allt mitt bedjande
med allt mitt ropande till Gud, så sitter jag likväl
här en eländig voring i mellan fyra väggar igen och
säger öfver mitt elände, Tänk om människor visste
hur man säger öfver sitt tillstånd! Jag undrar om de
då skulle se saken från samma synpunkt som de
vanligen göra? Jag tror det ej, men man kan inte be-
gära att de skola ha annat än samma blick närmast till hands.
Gläd som nu föranledt mitt häktande är emellertid
en sak som jag är oskyldig till, och det är detta som allra
mest har förundrat mig att Gud som vet att jag är
oskyldig likväl har tillåtit att jag blifvit häktad och
bortdömd. Detta har kammit mig att bli närmare granke
med föregående lif och har jag i en massa obekända
ställen tröt mig finna orsaker till de många återfall
som man gjorde. Presten har och antytt att det är just

dessa som står som en mur mellan Gud och mig, och
som hindrar mig från att komma till någon annan
frid, du har jag här på sätt som Guds ord före-
skrifver, och med en noggrannhet som jag knappast hade till-
tratt mig, sökt att sopa rent hus, och så hoppas jag att
jag har gjordt hvad som hvar och en bör göra som allmän-
ligt åstundar att bli en bättre människa, att detta
är min önskan derom kunna många bära vittnesbörd
som känna mig från en bättre sida än Polisen gör, jag
har inte mycket som talen till min fördel men vet
med vissnhet att Guds sanna rättvisans högste måttman
skall inte lemna mig i sticket, uten att ha bevisat min
oskuld. I förhoppning att Gud skall hjälpa mig att bli
en ny skapelse, som till hans ära och människors glädje
går min väg med heder genom lifvet, har jag nu sagt
farväl åt det gamla syndalifvet, och har trött mig göra
början till ett bättre lif med en fullständig bekännelse af min
stölden i smått som stort. Att den bekännelsen inte är
af något värde för Polisen det förstår jag mycket väl, men
jag har gjordt min pligt, och jag kan inte med bästa vilja
förmåna mig en stöld till, jag har under flera veckor hållit
på och adderat ihop den här summan och nu har jag som
sagdt inte mer att skafva dit.

Hörnadsfullt

Karl Albert Broberg